

Sygn. akt: VU 2146/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2014 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2014 r. w Legnicy

sprawy z wniosku E. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.

o emeryturę

na skutek odwołania E. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O.

z dnia 19 grudnia 2013 roku

znak (...)

I. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z dnia 19 grudnia 2013 roku znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy E. A. prawo do emerytury od 22 czerwca 2013 roku,

II. stwierdza, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia,

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VU 2146/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. Wydział (...) w O. na mocy decyzji z dnia 19 grudnia 2013 r., znak (...) po rozpatrzeniu wniosku z dnia 05 czerwca 2013r. odmówił wnioskodawcy E. A. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu organ rentowy podał, powołując się na art. 184 ust.1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz na § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, iż wnioskodawca nie udowodnił żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Zdaniem organu rentowego ubezpieczony w dniu wejścia w życie ustawy (01 styczeń 1999r.) udowodnił 28 lat, 8 miesięcy i 16 dni stażu sumarycznego oraz nie udowodnił żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych wobec wymaganych 15 lat.

Zakład nie uznał za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych:

- okresu zatrudnienia od 28 czerwca 1971r. do 27 października 1981r. oraz od 07 listopada 1983r. do 31 marca 1986r. w Przedsiębiorstwie (...) w L., gdyż w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 18 czerwca 1993 r. zakład nie określił charakteru pracy ściśle wg Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. (zamiast "prace przy produkcji betonu kruszywowego" podał "prace przy produkcji betonu") oraz stanowiska pracy ściśle z wykazem A, dział V, poz. 15 pkt 2 zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 01 stycznia 1983 r. (zamiast "betoniarz prefabrykacji" podał "betoniarz"), natomiast w ogólnym świadectwie pracy widnieje, iż wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku betoniarz – zbrojarz. Przedłożona dodatkowa dokumentacja (karty wynagrodzeń) nie zawiera natomiast danych dotyczących stanowiska, rodzaju i charakteru zatrudnienia;

- od 01 kwietnia 1986r. do 31 lipca 1991r. w (...) Przedsiębiorstwie (...), gdyż w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach wydanym przez Likwidatora w/w przedsiębiorstwa nie podano wykazu Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. i zarządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 26 sierpnia 1988 r., wg którego określone zostały charakter i stanowisko pracy oraz odpowiedniego punktu zarządzenia resortowego, wg którego określono stanowisko.

Dnia 10 stycznia 2014 r. wnioskodawca wniósł odwołanie od powyższej decyzji ZUS. Domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania prawa do emerytury, zasądzenia od organu rentowego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zaliczenia jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia:

- od 28 czerwca 1971r. do 27 października 1981r. oraz od 07 listopada 1983r. do 31 marca 1986r. w Przedsiębiorstwie (...) w L. na stanowisku betoniarza oraz od 01 kwietnia 1986r. do 31 lipca 1991r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku zbrojarza-betoniarza, o której mowa w dziale V, poz. 4 wykazu A załącznika do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Konsekwencją nieuznania powyższych okresów zatrudnienia jako pracy w szczególnych warunkach było naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 32 ustawy z dnia z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2013.1440 j.t) poprzez jego niewłaściwą wykładnię i bezzasadne niezastosowanie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując w całości treść zaskarżonej decyzji i argumenty w niej przedstawione.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. A., ur. (...), wykształcenie zasadnicze zawodowe w zawodzie betoniarz-zbrojarz. Na dzień 01 stycznia 1999r. wykazał 28 lat, 8 miesięcy i 16 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Nie przystąpił do OFE. Wiek emerytalny 60 lat osiągnął (...).r..

(bezsporne)

W okresie od 28 czerwca 1971 r. do 31 grudnia 1977 r. (6 lat, 6 miesięcy i 3 dni), od 01 lutego 1978 r. do 26 października 1981 r. (3 lata, 8 miesięcy i 26 dni), od 07 listopada 1983 r. do 31 marca 1986 r. (2 lata, 4 miesiące i 24 dni) – łącznie 12 lat, 07 miesięcy i 23 dni wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w L. na stanowisku ucznia w zawodzie betoniarz-zbrojarz, następnie betoniarza. W okresie tym wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową od 28 kwietnia 1973 r. do 08 kwietnia 1975 r. (1 rok, 11 miesięcy i 11 dni) oraz odbywał wstępny staż

pracy w zawodzie betoniarz-zbrojarz w okresie od 28 czerwca 1971 r. do 28 grudnia 1971 r., który faktycznie trwał do 28 września 1971 r. (3 miesiące). Od 01 października 1971 r. powierzono skarżącemu obowiązki betoniarza-zbrojarza, a od 07 listopada 1983 r. obowiązki betoniarza, które wykonywał do końca okresu zatrudnienia. (...) to była dawna Fabryka (...) w L., wnioskodawca pracował na Wydziale (...), na którym wytwarzana była wielka płyta. Do obowiązków skarżącego należało składanie form, zbrojenie form, a następnie zalewanie form betonem, zajmował się także wytwarzanie elementów betonowych, takich jak bloczki- kostki betonowe, pustaki budowlane, które również wymagały uzupełnienia betonu w formach. Zbrojenie było głównym elementem płyty i polegało na założeniu gotowego zbrojenia do formy przed jej zalaniem betonem. Wnioskodawca nie wykonywał zbrojeń, a ich założenie należało do jego obowiązków jako betoniarza. Określano to jako przezbrojenie płyty. Następnie formy były z góry zalewane betonem, a wibratory wewnątrz formy ubijały beton usuwając z wnętrza pęcherzyki powietrza. Po wlaniu betonu kilkanaście form stało w pionie na placu na specjalnie wylanym fundamencie. Kolejna zmiana pracowników musiała odciągnąć elementy boczne i suwnica zabierała gotową płytę. Pracę powyższą skarżący wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, przez 8 godzin dziennie, na trzy zmiany.

Dowód: akta ubezpieczeniowe- karta przebiegu zatrudnienia, k. 143; akta osobowe - świadectwo pracy, kwestionariusz osobowy, angaże; zeznania świadków – T. K.- nagranie audio- wideo 00:24:25-00:35:39; Z. O.- nagranie audio-video 00:44:53-00:53:59; zeznania wnioskodawcy – nagranie audio – wideo 00:54:44-01:02:59.

W latach od dnia 01 kwietnia 1986 r. do 31 lipca 1991 r. (5 lat, 4 miesiące i 1 dzień) wnioskodawca był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku betoniarz-zbrojarz, przeszerogowany z dniem 01 lipca 1990 r. do Działu betoniarni. Skarżący pracował jako betoniarz przy produkcji tak zwanej galanterii budowlanej- produkcja pustaków budowlanych, płytek betonowych, krawężników drogowych. Wnioskodawca z grupą betoniarzy przygotowywał materiał na beton. Odbywało się to w ten sposób, iż wszystkie składniki: piasek, wapno, kruszywo wsypywano ręcznie do betoniarki, która mieszała składniki. Następnie beton wlewany był z betoniarki do tacek, którymi przewożono go do specjalnych stołów wibracyjnych, na których ułożone były formy. Formy napełniano ręcznie betonem, który był ubijany przez silniki stołu wibracyjnego. Zadaniem skarżącego było uzupełnianie ręcznie betonu w formach do momentu aż forma została w całości należycie ubita i wypełniona. Wówczas dwóch betoniarzy podnosiło formę i obracało. Pracę powyższą skarżący wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, 8 godzin dziennie, na jedną zmianę.

Dowód : akta osobowe – świadectwo pracy, umowa o pracę, angaże; zeznania świadków – J. K.- nagranie audio-video 00:13:32-00:23:21; W. Ł.- nagranie audio-video 00:35:59-00:44:00; zeznania wnioskodawcy – nagranie audio – wideo 00:54:44-01:02:59.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed 01 stycznia 1949r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3 innym niż 65 lat dla mężczyzn. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. I tak zgodnie z § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn, 2) ma wymagany okres zatrudnienia 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Z mocy art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej cytowane przepisy znajdują zastosowanie w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., którym przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (01.01.1999r.) osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W sprawie bezspornym był fakt, iż w dacie złożenia wniosku o emeryturę wnioskodawca miał wymagany przepisem art. 27 ustawy emerytalnej okres składkowy i nieskładkowy - 25 lat, nie przystąpił do OFE. Nadto – w ocenie organu rentowego – na dzień 01 stycznia 1999r. nie udowodnił żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach wobec wymaganych 15 lat. Wiek emerytalny osiągnął w dniu (...).

Wnioskodawca wskazywał natomiast, że ma wymagany 15 – letni okres pracy w szczególnych warunkach, bowiem jako taki należy uznać zakwestionowany przez ZUS okres zatrudnienia.

Sąd podzielił stanowisko wnioskodawcy w tym zakresie, że wnioskodawca posiada wymagany 15 – letni okres pracy w warunkach szczególnych.

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. są okresy w których praca w szczególnych warunkach wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku i tylko praca wymieniona w wykazie A załącznika do rozporządzenia- §2 ust.1 i §4 ust.1 w/w rozporządzenia. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku, stale tj. ciągle wykonuje pracę w szczególnych warunkach i nie wykonuje w tym czasie żadnych innych czynności nie związanych z zajmowanym stanowiskiem (por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 lutego 2013 r., sygn. akt III AUa 1308/12, LEX nr 1286495; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 marca 2013 r., sygn. akt III AUa 1069/12, LEX nr 1312031).

Dla oceny czy konkretna praca była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach decydujące znaczenie ma nie sama nazwa zajmowanego stanowiska a czynności w jej ramach faktycznie wykonywane (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 grudnia 2012 r., sygn. akt III AUa 1192/12, LEX nr 1240032; wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 lutego 2013 r., sygn. akt III AUa 1221/12, LEX nr 1294841). Do kognicji Sądu należy zatem samodzielne ustalenie, jakie prace wykonywał wnioskodawca i czy prace te należy zaliczyć do prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 lutego 2013 r., sygn. akt III AUa 910/12, LEX nr 1293579). Postępowanie sądowe o świadczenia emerytalno-rentowe regulowane jest przepisami kodeksu postępowania cywilnego, które nie zawiera ograniczeń dotyczących postępowania dowodowego co oznacza, iż okoliczności, od których uzależnione jest prawo do emerytury mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym także zeznaniami świadków czy opiniami biegłych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 września 2012 r., sygn. akt III AUa 291/12, LEX nr 1223240).

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w rozpatrywanej sprawie Sąd uznał, iż wnioskodawca na dzień 01 stycznia 1999 r. wykazał 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Po przeprowadzeniu w sprawie postępowania dowodowego, w szczególności z akt ubezpieczeniowych i osobowych wnioskodawcy, jak również z zeznań świadków i wnioskodawcy Sąd zaliczył do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach pracę wnioskodawcy w:

I. Przedsiębiorstwie (...) w L. od 28 czerwca

1971 r. do 31 grudnia 1977 r. (6 lat, 6 miesięcy i 3 dni), od 01 lutego 1978 r. do 26 października 1981 r. (3 lata, 8 miesięcy i 26 dni), od 07 listopada 1983 r. do 31 marca 1986 r. z wyłączeniem okresu odbywania wstępnego stażu od 28 czerwca do 28 września 1971 r. (3 miesiące) i 2 dni, bowiem wnioskodawca rozpoczął pracę po ukończeniu stażu od 01 października 1971 r. oraz okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej od 28 kwietnia 1973 r. do 08 kwietnia 1975 r. (1 rok, 11 miesięcy i 11 dni), co daje okres 10 lat, 5 miesięcy i 10 dni stażu pracy w szczególnych warunkach.

Nie można przyjąć a priori, że umowa o wstępny staż wyklucza uznania czasu jej trwania do okresów pracy w szczególnych warunkach. Istotne znaczenie ma w tym przypadku ustalenie jakiego rodzaju prace wykonywał stażysta, czy były to prace wymienione w wykazie A do Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku (...) wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ustalenie tych okoliczności odbywa się w oparciu nie tylko o program stażu, lecz również w oparciu o zeznania wnioskodawcy w tej kwestii czy zeznania świadków na okoliczność czy faktycznie program stażu był realizowany (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, LEX nr 448175). W przedmiotowej sprawie z umowy o wstępny staż wynika jedynie, iż szkolenie będzie odbywało się w zawodzie betoniarz-zbrojarz, jednakże nie udało się ustalić czy wnioskodawca faktycznie stale i w pełnym wymiarze czasu prace wykonywał prace zbrojarskie i betoniarskie wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, w dziale V pod poz. 4. W umowie o wstępny staż nie uregulowane ani obowiązującego skarżącego wymiaru czasu pracy ani nie został opisany program stażu, nie wypowiedzieli się co do charakteru stażu świadkowie przesłuchani w sprawie ani wnioskodawca. Z tych względów Sąd nie zaliczył okresu odbywania wstępnego stażu od 28 czerwca do 28 września 1971 r. do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Jak wynika z uchwały Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 16 października 2013 r., II UZP 6/13, LEX nr 1385939 „czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.) zalicza się - na warunkach wynikających z tego przepisu - do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.)”. Okres odbytej przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej nie mieści się w przedziale czasowym wynikającym z przytoczonej uchwały, tj. do 31 grudnia 1974 r. i z tego względu nie może zostać zaliczony do stażu pracy w szczególnych warunkach;

II. (...) Przedsiębiorstwie (...) od dnia 01 kwietnia 1986 r. do 31 lipca

1991 r. (5 lat, 4 miesiące i 1 dzień).

Jak wynika z zeznań świadków i wnioskodawcy czynności faktycznie wykonywane przez skarżącego w obu zakładach pracy wskazują, iż wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace wymienione w wykazie A dział 5 poz. 4 załącznika do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – tj. prace zbrojarskie i betoniarskie. Świadkowie i wnioskodawca zeznali, iż ubezpieczony wykonywał wyłącznie prace betoniarskie co znajduje swoje potwierdzenie także w świadectwach pracy, natomiast w aktach osobowych widnieją również angaże skarżącego jako betoniarza-zbrojarza. Jakkolwiek ze względu na szczególny charakter prawa do wcześniejszej emerytury zarówno zeznania świadków jak i treść świadectwa pracy powinny znajdować swoje poparcie w dokumentacji pracowniczej, jednakże w wykazie A załącznika do rozporządzenia, w dziale V pod poz. 4 jako prace w szczególnych warunkach wymienione są zarówno prace zbrojarskie jak i betoniarskie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uznał, iż wnioskodawca na dzień 01 stycznia 1999 r. legitymuje się wymaganym 15 letnim okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach, udowodnił bowiem 15 lat, 9 miesięcy i 11 dni stażu pracy w szczególnych warunkach i na tej podstawie Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kodeksu postępowania cywilnego w pkt I wyroku zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 19 grudnia 2013 r., znak (...) w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy E. A. prawo do emerytury od 22 czerwca 2013 roku;

W pkt II wyroku Sąd stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia. Przepis art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych - stanowi, że jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Zgodnie z art.118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji.

W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego – art.118 ust.1 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W rozpoznawanej sprawie okoliczności niezbędne do przyznania wnioskodawcy prawa do żadanego świadczenia zostały wyjaśnione na etapie postępowania sądowego. Dopiero bowiem w wyniku analizy akt osobowych, przesłuchania świadków oraz wyjaśnień wnioskodawcy możliwe było dokonanie oceny charakteru prac wykonywanych przez Skarżącego w spornym okresie zatrudnienia i zakwalifikowania tych prac według obowiązującego wykazu A Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Reasumując, Sąd uznał, iż - wydając decyzję w dniu 19 grudnia 2013 r. - organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu świadczenia. W tym stanie rzeczy, Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku;

W pkt III wyroku Sąd zasądził na podstawie § 12 ust.2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.) od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.